

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
 ten laatstzondertijde, 25 centimen.
 De aankondizingen, per drukregel, 15 centimen.
 Derelamen, per drukregel 25 centimen.

TONGEREN, DEN 20 FEBRUARIJ.

De runderpest.

Wij lezen in een maandblad, dat in het Vlaamsch en het Fransch te Kortrijk verscheint onder den titel: *de Vereenigde Landbouwers*, de volgende anekdoot, welke, bij de heerschede veeplaag, de buitenlieden wel zouden doen zeer ernstig in aandacht te nemen:

« Een kleine pachter had aan eenen beestekoopman eene koe gekocht. Vijf of zes weken nadien, bemerkte hij dat zijne koe niet welvarend is. Hij gaat bij eenen kwakzalver die de zieke koe komt onderzoeken. Deze wordt afgezonden van de andere beesten, op de ordenantie van den kwakzalver die er gedurende verscheidene dagen aan *meestert*. Ziende dat de door hem geschrevene remedie geene geneezing te weeg brachten, integendeel liet ging alle dagen slechter, toen raadde de kwakzalver den ongelukkigen houder van de koe, aan N...., geliplomeerden peerdensmid te... te gaan vinden. Het was bij eenen geliplomeerden *veerarts* dat men zich had moeten begeven. Let wel op het onderscheid van *kwakzalter*; want art. 49 der wet van den 11 Junij 1850 zegt klaar « dat de *veerartsenijkundige peerdensmeden* niet mogen *meesteren* » aan dieren die van besmettelijke veeziekten » aangedaan zijn, noch mogen bewerken geene » der groote heerkundige gevallen, waarvan » de lijst door de regering zal opgemaakt worden, » en zij bijgestaan te wezen door een » *geneeskundigen veerarts* of door een der personen die de tegenwoordige wet met geneeskundige veerartsenijkundige stelt. » In den tusschentijd komt het zieke beest te bezwijken zonder dat men den Rijks geneeskundigen veerarts had doen ontbieden. Wanneer nu deze rindelijk ter plaats kwam, het beest was reeds gestorven en het lichaam aan het bederven, hare longen en ingewanden waren verwonden, iets wat den Rijks veerarts belette den aard vast te stellen der ziekte waaraan de koe was bezweken. De arme kleine pachter, in zijne eenvoudigheid, wendt zich tot de Hooge Regering, ten einde op het landbouwfonds eene vergoeding te bekomen voor zijne koe gestorven, verklaarde hij, aan de gevolgen der besmettelijke longziekte. Het is klaar dat die man op die vergoeding geen aanspraak kan maken. Daarenboven, heeft hij zich bloedgezeld tot het gevang verwezen te worden, gelijk die ongelukkige boer uit de omstreken van Brugge, als in overtreding zijnde van art. 459 van het strafwetboek; en de kwakzalver wordt tegenwoordig korrekcionneel vervolgd als onwettig de veerartsenijkunde uitoefend te hebben.

Weest dan op uwe hoede. In gewoone tijden, toont de rechterlijke overheid zich nog al toegevend op de toepassing van gezegd artikel, maar in tijden van besmettelijke veeziekten, zou zij zich zeer streng kunnen toonen aangaande dit artikel, luidende als volgt: « Alle houder of bewaarder van dieren of vee, » dat verdacht is aangedaan te zijn van eene » besmettelijke ziekte, en die niet selfs den » burgemeester der gemeente, alwaar zij zich » bevinden, zal hebben verwittigd, en die » zelfs voor dat de burgemeester op de waarschuwing geantwoord hebbe, het vee niet » zal hebben afgesloten, zal worden gestraft » met eene gevangzetting van 6 dagen tot » twee maanden en eene boete van 16 tot » 200 franken.

De *Saats-Courant* van 17 februarij bevat de opgave betreffende den veetyphus over de week, beginnende 4 en eindigende 10 februarij; daaruit blijkt, voor zooveel de provincie Zuid-Holland betreft, dat in die week 1899 runderen zijn aangetast, waarvan 253 zijn gestorven, 121 afgemaakt en 190 hersteld, terwijl er 1353 in behandeling bleven. Sedert het uitbreken der ziekte zijn er 34,924 runderen aangetast, waarvan 11,079 stierven, 8419 werden afgemaakt, 12,769 herstelden en 2637 nog ziek zijn.

Onroerende goederen.

De *Tijd* doet de volgende kurcuse opgaven over den prijs van den onroerenden eigendom te Brussel en omtrek.

De in Brussel en deszelfs voorsteden welgelegene huizen en gronden worden levendig betwist. Zulks is ook het geval voor de gronden van goede kwaliteit in het arrondissement Brussel. Sedert 11 december 1865, heeft men in die stad openbaar verkocht gronden te Grimbergen. Pamel en Ilaren gelegen, van fr. 8000 tot 14 000 de hektaar.

Er is insgelijks openbaar te koop aangeboden. Door M.M. Eliaat en Van Opstal, te verkoopzaal door notarissen te Brussel:

4 hektaren 50 aren 09 centiaren bogrond en land te Ternath, gebracht tot fr. 26,832

1 hektaar 45 aren 79 centiaren land te Wolvenheim gebracht tot fr. 5762.

Door M.M. De Wever en Janssens, te St. Jans Molenbeek:

1 hektaar 80 aren 15 centiaren land en weide te Molhem-Bollebeek en Brusseghem, gebracht op fr. 11,984.00.

Gezede hofgronden te Ternath zijn van betere hoedanigheid dan die van Pamel, onlangs verkocht tegen fr. 9000 de hektaar.

Die te Wolvenheim, palende aan de kalseide, zijn ten minste fr. 5000 de hektaar waard.

Wat betreft de gronden te Molhem-Bollebeek en Brusseghem, deze zijn grootelijks geschikt tot kulture der hop en zijn dus meer dan fr. 8000 de hektaar waard.

Deze gronden geven reeds eene groote opbrengst.

Tot staving van hetgeen wij zeggen van den gebouwen eigendom, zullen wij onder andere aanhalen het te Brussel staande in de Louvèsche straat n° 8, hetwelk den 12 dezer is ingepalm, de gebouwen niet meegerekend, tegen ongeveer fr. 500 den vierkanten meter.

Ontploffing van het poelermagazijn te Weteren.

Ziehier nog eenige inheltingen over het onheil dat dingsdag te Weteren is gebeurd:

De huizekens die het boskruid-gesticht omringen, zijn niet vernield, gelijk men beweerd had: zij hebben zelfs maar weinig geleden.

Op den zolder der fabriek werken vijf personen: vier hebben kunnen ontsnappen toen het dak inviel, de vijfde is gedood.

Er zijn acht dooden en twee gekwetsten.

Sedert 84 jaren dat het gesticht bestaat, is het de eerste ontploffing die plaats heeft.

De ontploffing is tot op een grooten afstand gehoord.

Volgens een blad beweert, heeft het poelermagazijn van Weteren eene maatschappij van kapitalisten tot eigenaars, waaronder M. Lechman, van Antwerpen en M. de Kerchove, burgemeester van Gent, als de grootste belanghebbenden zijn aangeduid.

Men schrijft nu Luk, 16 February:

Zaterdag nacht is er in het juweelmagazijn van M. Magnée, Universiteitsstraat, alhier een belangrijke diefstal gepleegd.

De dieven hebben de slagensters opengeboeken en met eenen steen de dikke winkelruit verbrijfeld. Ze zijn niet in den winkel gedrongen, maar langs buiten hebben zij verschillende kostbare voorwerpen gestolen, ter zamenlijke waarde van 8000 fr. Hoologieketenen, ringen, oorbellen, broeben en andere juwelen zijn de prooi der kwaaddoeners geworden, welke, zoohaast het schelmsluk gepleegd was, langs de Regeneriestraat zijn ontvlucht, want men heeft in den hof van mad Dumont, welke door eene grietel van de straat is afgescheiden, verscheidene ledige juweelkistjes gevonden.

De politie welke 's morgens verwittigd werd, heeft zich ter plaatse begeven en bestatigd dat de diefstal op dezelfde wijze als die bij de juweelhiers te Charleroi, Gent en Brussel was gepleegd. Alles doet dus vermoeden dat het dezelfde kerels zijn, welke den winkel van M. Magnée hebben beroofd.

Er zijn krachtdadige maatregelen genomen om de daders te ontdekken. De telegraaf heeft den ganschen morgen gespeeld om de politieversterken der belgische steden en der nabijge hollandsche en deutsche grensstreken te verwittigen. Het is te hopen dat die pogingen met welgelukken zullen bekroond worden.

De diefstal is overigens met de grootste stoutmoedigheid gepleegd, en om zoo te zeggen in tegenwoordigheid van twee schuldwachters: die van den post en die van de luukse Bank. Daarbij waren er nachtwaikers in de nabijheid. Niemand heeft eenig gerucht gehoord.

Prinses Louisa-Maria-Amelia, oudste der kinderen van onze koninklijke familie, heeft gisteren haar achteste jaar bereikt. Zij is geboren ten paleize van Brussel, den 18 februarij 1858. De vermoedelijke erfgenaam van den troon Leopold-Ferdinand, hertog van Brabant, graaf van Henegouwen, is nog geen 7 jaren oud. De prins is geboren in het kasteel van Laaken, den 12 Junij 1859. Prinses Stefania-Clotilda zal in de toekomstige lente haar tweede jaar bereiken. Zij is geboren ten kastele van Laaken, den 21 mei 1864.

Er zal in de Kamer een krediet van 30,000 fr. gevraagd worden voor de decoratiën naar vreemde hoven verzonden, in uitwisseling dergenen die onze landgenooten ontvangen hebben.

Wij hebben gemeld, dat er maandag met Bussel 142 vrijwilligers, waarvan 25 Belgen en 117 Fr.landers, naar Rome vertrokken zijn. Wij laten hier een uittreksel volgen van eenen brief, door eenen onzer landgrootten, van Merchtem gehoorog en die inspeljks van de pauselijke zonnaren deel maakt, geschreven:

« Velletri, 22 Januarij 1866

« Dierbare Oom,

« Mijn vader van Campenhout en ik, wij zullen hier blijven tot dat wij den triomf der Kerk zullen zien, omdat ik uderdaad enkel met dat gedacht naar Rome ben gekomen. Alle dagen groet ons bataillon aan; daar komen er bij duizendtallen aan, welke zich voor de heilige zaak komen opofferen.

« Mijn dierbare oom, gij zult mij tegen Paschen komen bezoeken; dit is al wat ik kan verlangen, want ik wilde met dit voornemen naar België komen, om u vaarwel te zeggen, als ik op het slagveld moet bezwijken.

« Wij hebben vele vernooijenssen te onderstaag; zes dagen geleden hebben wij eenen tocht door de bergen gedaan, op jacht naar de baanstroopers; ongenukkig hebben wij niemand gevonden. Wij zijn vier dagen op weg geweest van 3 ure 's morgens tot 6 ure 's avonds; maar wij hadden onzen ransel niet bij ons, die tamelijk zwaar weegt wanneer er kardoelen in zijn; op die dagen droegen wij ze in onzen broodzak.

« 't Is vooral in dit oogenblik, dat ik voor de heilige zaak begijnlezel te worden, dat men begint mistapj's te doen. Welhaast zal mijn kompanje, dat de 6te is, voor drie maanden naar Preed vertrekken, in de bergen, en wij wachten met ongeduld het vertrek der franche troepen af, om tegen de baanstroopers te vechten.

« Men schrijft uit Bergen, 18 februarij:

In het begin der afgelopen week zijn er drie nijuwewerks in den pnt genaamd St. Catharina gedaald, om de werken te onderzoeken, en tot nu toe zijn ze niet terug gekomen. Men denkt dat ze onder eene inzinking zullen begraven zijn.

Tien jaar geleden heeft er in een anderen pnt van dezelfde koolmijn een dergelijk voorval plaats gehad. Verscheidene werkheden liepen alzoo verloren, waarvan men nooit eenig spoor heeft terug gevonden.

Ziehier nog een voorbeeld van de aangekleeftheid en het vernuft van den hond, den vriend van den mensch, zoo wel in tegenspoed als voorspoed.

« Een jaar geleden, voerde men naar het kerkhof Montmartre te Parijs, het lijk eener vrouw, die aan geklek en verrot is geworden was. Een hond alleen volgde den doodwagen op.

Het was winter en eene grauwe en koude lucht drukte op de stad. Eenige jonge heden kwamen dezen treuringen lijksteet tegen. Een van hen, het hert van droevigheid gesnoerd, op het zicht van dat toneel, verhet zijne makers en volgde het lijk op.

Op het kerkhof gekomen, zette de getrouwde beest zich aan den rand van het graf, bezag met een droevig oogde werking van den grafmaker en het van tijd tot tijd een dof en heersch janken.

« Na de ter aarde bestelling van het lijk, door den putmaker met geweld uit het kerkhof gegaagd bleef de beest wachten op den heer. Als hij hem zag, liep hij kwispelsteertend naar hem toe en trachte door allerhande gebaren en lieflike betingingen den meddoogenden jongeling na zich te lokken. Door nieuwsgierigheid aangedreven, stapte hij den hond achterna. In de Voorgardstraat gekomen, ging de hond een arm huizeken binnen, krom langs eenen nauwen trap tot op het zesde verdiep, hield stil voor eene deur en richtte tegen dezelve regtende, begon hij met zijne voorpooten aan dezelve te krabben, als wilde hij zijnen gezelschap zoeken binnen te gaan.

De jongeling klopte, eene flauwe stem zeide hem binnen te gaan. Wanneer hij binnen trad, vond hij daar, een bleek en uitgemergeld meisje, die niettegenstaande de lompen waarin zij gewikkeld was, nog er schoon uitzag.

« Hij ondervroeg haar en vernam dat zij aan eene zeer treffelijk familie toebehoorde, dat hare moeder naar Parijs gekomen was uit oorzaak eens prieces, en dat zij hetzelfde verloren

had. De kommer en de ellende hadden de arme vrouwen grave gebracht, eene dochter raltende beroofd van hulpmiddelen en onderstaad.

« De jonge heer werd door medelijden aangedaan. Hij nam de betrokkengen, die hij met magtige personen had, te bate om het proces te doen herzien. Hij gebakte in zijne pogingen. Het vonnis werd door het beropenen voordele der jonge dochter uitgewezen.

« Eenige maanden daarna trouwde hij het jong weesje.

« De engelsche rechtbanken zijn, even als de onze, dikwijls getrogen van de behoudlijkste moedelen. Ziehier er een, dat eken wagniel mag genoemd worden en hetwelk men de *weberwaardigheden van M. Ferguson* zou mogen heeten:

M. Ferguson, kleermaker van beroep, pleet voor de echtheid met zijn vrouw.

« Wanneer ik aan modene haar gedrag verweet, zegde hij aan den verber, dan nam zij eenen bessem en vervolgde mij de gansche kamer door, terwijl zij eene bagelacht van slagen op mijn armen uitzag.

« En gij liet u slaan? vroeg de magistraat.

« Neen... als ik kon kroop ik onder het bed.

« Ah!

« Alsdan kwam mijne vrouw voor dit menbelsak op de kneeën zittende.

« Om u vergiffenis te vragen?

« Wel ja! om mij met haren bessem in de ledelen te stompen, en zij bevoold mij tezelfder tijd de kamer te verlaten, en dat deed zij met een geschreeuw hetwelk de gansche hoort in opschudding bracht.

« En gij verliet de kamer?

« In het geheel niet. Ik kon te goed mijn waardigheid van man om aan zulke helleweg te gehoorzamen.

« Na het onderrock der zaak werd de echtheid tusschen Ferguson en zijne al te teedere wedelief uitgesproken.

Eene verschrikkelijke zaak.

Onder de krimineele zaken van onstijfslip is de volgende ongetwijfeld de verschrikkelijkste, welke zich voor het assisenhof van Nieuw-Zuid-Wallis zal ontrollen.

In het begin van oktober laatste ten werd M. Kunder, eene van de voornaamste banken en der bank van Sidney, in een huis van North Shore, hetwelk hij bewoonde, dood gevonden.

Er was een kogel dwars door zijn hoofd geschoten.

Men dacht eerst aan eenen zelfmoord, en deed een onderzoek hetwelk dit gevoelen bevestigde.

Men had M. Kunder begraven en men begon hem reeds te vergeten.

Onder de voornaamste getuigen van het onderzoek bevonden zich een tandmeester, een vriend van den overledene, en zijne vrouw. Hunne getuigenissen hadden bijgedragen tot de bevestiging van den schijn van zelfmoord. Echter ontstond er eenige twijfel. Men vergleek de omstandigheden en de openbare denkwijze dacht er anders over. Zij sprak van meer en wees de beschuldigen aan. De polnie hield Bertrand, de tandmeester zijne vrouw en de weduwe van den gewaunden z linoordenaar aan.

Het onderzoek werd gepend; volgens de engelsche wet werden de getuigen in het openbaar voor het polnie-hof gehoord.

Madame Harriet Ker, de zuster van Bertrand, legde eene getuigenis af, welke geenen twijfel over de schuldigheid van haren broeder overliet. De zelfmoord van Kunder was eene fabel. Bertrand had hem vermoord. De mistdof was verscheidene weken te voren hermaand, want Bertrand had de vrouw van het slachtoffer tot medeplichtige. Het was Mad. Kunder die den arm van den moordenaar bestield had.

Dit was niet alles; Bertrand was in het bezit van vergift voor het geval dat de getuigenheid voor den moord zich met spoedig aandood. Zijne vrouw had den vergiftigen drank gereed gemaakt. Men ondervroeg haar en zij deed bekenenis. Zij was bevestigd voor haren man; hij had bevolen en zij had gehoorzaamd.

Het onderzoek heeft nog eene reeks misdaden doen ontdekken, welke deen sidderen.

« Als vriend van Kunder had hij zijn vertrouwen op eene onwaardige wijze misbruikt. Zijn beroep had hem de midelen geleverd om aan verschrikkelijke gedachten geselsch te geven. Het vergift en de chloroform hadden hem de weerlooze slachtoffers geleverd en spaarden hem de moeite den revolver te gebruiken.

« Indien men andere lijen ontgraafte, zou men ongetwijfeld het spoor van vergiftiging terugvinden. De dagbladen van Sidney en Melbourne zullen ons welhaast de ontdekkingen dier verschrikkelijke zaak aanbrengen.